

eerst kinderen
voren vrees
ze veelmeer
teeken in de
omdat ze al
an Gods be-
an Christus

ons gespatie-
kinderdoop gaat
feld.

deren geeft hen
de te handelen
eenigszins gelij-
alvijn aldus zou
t, die vroeg un-
der gedoopt te
naam zoo onge-
zelf, maar an-
eld, als zij hun
zulk een kind
loopensteeken
dingen dan zoo
kind, maar dan
r om zijn God
re wijze genade

Dr. v. d. V. S.
n Calvijn inda-
Dr. v. d. V. S.
leze gelegenheid
m haar te ont-
haar plaats zij-

z in dien geest

ag, wat de doop

tegen de Room-
gehoorte wer-
elf is, of, gelij-
inderen der ge-
leren Gods zou-

uit kracht van
het lichaam van

oged, niet slechts
als een zegel
Gods te beves-

leze voorstelling
ging van wat er

n.l. alleen van
eloofsaanvaande-
feld.

meent, dat alle
doop reeds kin-
bevestiging ont-
eel buiten.

eren.

van problemen

te konstateeren,
a ware, dat niet
hij den kinder-
een machtig den-

ker als hij in dit verband of zeker niet van zou
hebben gezweven.

20. Hij verschuift de doops-genade voor het kind
niet eerst naar later jaren, maar neemt die gelijk
het rechteleed eischt, reeds aan in het moment
van den doop.

30. Hij zoekt hier die doops-genade in bevesti-
ging der belofte.

In De voorwaarde van een persoonlijk geloofs-
aanvaarden voor het ontvangen van de doops-
genade wordt hierdoor ten eenenmale uitgesloten.

Wij komen nu tot het 16de hoofdstuk, waarin
speciaal de leer van den kinderdoop wordt uiteen-
gezet.

Ook dit bevat veel meer plaatsen, welke ons
doel dienstig zijn, dan we hier kunnen weergeven.

Wij citeren vooral de meest frappante.
Calvijn trekt hier al spoedig een parallel tus-
schen den kinderdoop en de besnijdenis.

Heel sterk spreekt hij zich hierin uit: „Indien
wij nu willen onderzoeken of de doop den jongen
kinderen met recht wordt medegedeeld, zullen wij
niet moeten zeggen, dat die veel te ongeschikt,
ja veel te uitzinnig is, die zich alleen aan het
teeken des waters en aan de nederlijke onderhou-
ding en handel wil blijven vergapen en met zijn
verstand niet wil letten op de geestelijke verbor-
genheid? Indien die maar eenigszins wordt aan-
gezien, zoo zal zonder twijfel blijken, dat de doop
den jongen kinderen met recht wordt toegediend,
als een zaak, die hunlieden toekomt. Want de
Heere heeft hun eertijds de besnijdenis
niet gegeven, of Hij heeft hun meteen
doelachtig gemaakt al die dingen, die
toen door de besnijdenis beteekend
werden. Want anderszins zou Hij Zijn volk niet
loutere goocheltoeren bespot hebben, in-
dien Hij, uzmelijk heidieden met bedrieglijke teeken-
nen bedrogen had. Hetwelk zelfs gruwelijk is om
te hooren. Want Hij verklaart duidelijk, dat de
besnijdenis des kindekens, zal wezen in de plaats
van een zegel, om de belofte des verbonds te ver-
zegelen. Indien nu het verbond vast en hecht blijft,
zoo behoort het verbond en de belofte daarvan
heden ten dage zoowel tot de kinderen der chris-
tenen, als ze onder het Oude Testament behoorden
tot de jonge kinderen der Joden. En, indien de
kinderen part en deel hebben aan de
beteekende zaak, waarom zullen ze dan van
het teeken afgehouden worden? Indien ze de
waarheid des teekens verkrijgen, waarom
zullen ze worden geweerd van de figuur en het
teeken zelve?” (IV, 16, 5).

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Dr. v. d. V. S. ponsert: „Men vatte echter wel
in het oog, dat dan onder „beteekende zaak” door
Calvijn (en de Geref. dogmatiek) steeds zoowel
het objectieve aanbod der genade als de subjec-
tieve aanvaarding der genade door het geloof, zoo-
wel de actio a parte Dei als de actio a parte
hominis worden samengevat.” Wij laten deze stel-
ling op het oogenblik, voor wat ze is. Maar daar-
uit konkludeert hij dan: de kinderen kunnen de
„beteekende zaak” niet bezitten, omdat de sub-
jectieve aanvaarding der genade door het geloof
in hen nog niet plaats grijpt.

Dr. v. d. V. S. en Calvijn staan wel diametraal
tegenover elkander bijkens dit citaat.

Of liever de Calvijn, dien Dr. v. d. V. S. zich
gevormd heeft, is in dit opzicht niet de histori-
sche Calvijn.

Calvijn daarentegen getuigt, gelijk men uit de
door mij gepatierde woorden kan zien, met kracht
en klem, dat de kinderen deel hebben
aan de beteekende zaak. Niet later. Maar
ten tijde van hun doop. Zonder subjectieve geloofs-
aanvaarding dus.

Hij herhaalt met nadruk: dat ze de waarheid
van het teeken verkrijgen.

En op grond daarvan juist vraagt hij: waarom
zoudt gij hun het teeken zelf onthouden?

Het verkrijgen van de „beteekende zaak” is voor
hem de grond om hun het „teeken” toe te dienen.

Hij leidt dat alles af uit de besnijdenis.

God — aldus Calvijn — gaf den kinderen der
Joden de besnijdenis of Hij maakte hun meteen deel-
achtig al die dingen, die toen door de besnijdenis
beteekend werden.

Geen „teeken” dus zonder „beteekende zaak”.

En de temperamentvolle uitlatingen, wel-
ke hij hierop laat volgen, bewijzen wel, dat dit
voor hem een kwestie van het hoogste
gewicht is.

Hij loopt er warm voor.

Wat? Een „teeken” aan het kind zonder „be-
teekende zaak”? Dan zou God Zijn volk met goochel-
streken (praestigis) bespot hebben. God
zou Zijn volk voor den gek gehouden, beet-
genomen (Judificatus) hebben. Alleen het aan-
hooren daarvan vindt hij huiveringwekkend,
vreeselijk, ontzettend (horrendum est).

Krasser veroordeeling van de stelling, dat hij
den doop het kind wel het „teeken” maar niet de
„beteekende zaak” ontvangt is niet denkbaar.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

Alzoo sprak Calvijn.

zal ineens en met genoegen de ontdekking doen,
dat er een nieuwe uitgave is verschenen van het
soort: „De Roep der Velden”, „Zon op de Golven”,
„Glanzende Dagen” e.d. En hem zal het zeker
ook interesseeren, als we mededeelen, dat deze
nieuweling in de prachtreeks de volkomen pendant
is van „De Roep der Velden”, het mooie natuur-
boek, dat de Uitgever A. G. Schoonderbeek te Laren
in 1927 den natuurliehebbers bood „De Tooi der
Getijden” is even ruyal van formaat, even rijk
geillustreerd met teekeningen (van Sjoerd Kuperus)
en foto's, en ook weer even afwisselend van in-
houd. Verschillende medewerkers, wier bijdragen
ons zooveel genot verschaft hebben bij de lezing
van het eerstgenoemde boek, hebben weer hun
aandeel geleverd (J. B. Bernink, Ds. A. L. Broer,
J. Drijver, Ds. R. J. de Stoppelaar, J. P. Strijbos,
Dr. J. P. Thijssse, Rinke Tolman, Prof. Dr. A. van
Veldhuizen, J. Vijverberg, A. B. Wigman) en enkele
nieuwen verbreeden den rij (de bekende auteur
M. J. Brusse, W. Louwaars, Megaleop de Zwerver
en W. A. van Os).

Voor wie „De Roep der Velden” kent of „Zon
op de Golven” is deze aankondiging meer dan
voldoende. Hij weet, wat hij te genieten krijgt aan
dier-schetsen en dier-foto's; hij verheugt zich al
bij voorbaat over de wijde uitzichten, die hem
geopend worden over land en water en de klare
inzichten, die hij krijgen zal in de wonderen van
de levende natuur. De namen, die hij zoo juist
las, zeggen hem dat.

Wie echter deze boeken niet kent, begeert wel-
licht eenige nadere toelichting. En we willen die
gaarne geven, al vermoeden we, dat ze voor niet
velen noodig is, wijl we over elk van de genoemde
boeken bij de verschijning in ons blad hebben ge-
schreven en men dus langzamerhand het genre
wel kent, zij het dan ook alleen bij name.

„De Tooi der Getijden” dan is weer een van die
aantrekkelijke boeken over natuurleven en natuur-
rijkdom, zooals er vele in onzen tijd verschijnen.
Het bevat niet minder dan 60 afzonderlijke schetsen
over vogels, insecten, boomen, bloemen, strand
en hei, bosch en akker, alle geschreven door men-
schen, die hun stof kennen, en wat misschien
nog meer zegt, liefhebben. En naast die schetsen
staan de zeer illustratieve foto's, die het werk zijn
van geduldige en zeer-geoevende jagers-met-de-
camera.

Materieel is hiermee het noodige gezegd. Maar
in zoo'n verslag van den inhoud komt nog niet uit,
wat de groote aantrekkelijkheid is van dit boek,
zoo goed als van de vorige: dat de schetsen, al-
thans in verreweg groote meerderheid, geschreven
zijn met de levendigheid van een boeiend verhaal,
dat de lezer niet als toeschouwer op een afstand
blijft, maar geheel en ten volle geïnteresseerd is,
zelf mee kijkt, zoekt, lustert, actief is van 't begin
tot 't eind. En de vogels, dieren, boomen, de ob-
jecten dus van deze ideale jachtpartij worden
zoo intrinsiek voor ons gesteld, dat we ze als
personen gaan beschouwen, wier schijnbaar-alleen
physisch leven inderdaad ook psychisch is.

En dan — tweede zaak van belang — bij het
samenstellen van deze boeken zijn gemobiliseerd
vrijwel allen, die op dit terrein eenigen naam als
Schrijver, tekenaar of fotograaf hebben, zoodat
ze als de demonstratie zijn van wat in ons land
op dit, nog niet zoo heel lang geleden betreden,

De soldaten zijn hem vijandig, want hij leert dat men
zich niet moet verdedigen. De nationalen zijn hem
vijandig, want hij zegt dat alle menschen broeders
zijn. De sociaal-democraten zijn hem vijandig, want hij
leert zachtaardigheid, terredaardigheid en ondergeschik-
theid. De priesters zijn hem vijandig, want hij verkond-
digt dat men in den tempel niet mag sjacheren, dat
men God niet moet vereeren met vormendienst, maar
aanbidden in geest en waarheid. De geleerden zijn
hem vijandig, want hij doet wonderen, niet door de
wetenschap maar door de liefde. Zijne aanhangers zijn
wellicht alleen kleine luiden, boerenmenschen, dorps-
geestelijken. Dit troepje volgt hem vol vereering, juicht
hem toe, brengt hem, verzekerd van zijne zegespraak,
naar de steden en roept uit: „Ziet daar onze man!”
Nu is de pers van oordeel, dat dit niet zoo kan voort-
gaan. De beginselen van dezen mensch komen in bot-
sing met de inrichting der maatschappij, met de rust
die overal noodig is, met den staat.

Onder zijne aanhangers bevindt zich zeker de een
of ander, die ook predikt, maar die het beter wil doen
dan hij zelf, die zijne leer moderniseert en de menigte
naar den mond gaat spreken. Desniettemin kan hij
zich niet op even grooten aanhang als de meester
beroemen. Dat wakt zijn tijd en hij wijst aan de
vijandig gezinden den weg, waar en hoe zij zich het
veelgast van den profet kunnen meester maken. Deze
wordt dienstegevolge govangen gezet en, daar er geen
wetsartikel is dat toestaat hem te kruisigen, als dema-
goog voor een aantal jaren tot zwaren kerkerstraf ver-
oordeeld.

Zoo zou het gaan, wanneer de Heiland persoon-
lijk, in levenden live in dezen tijd op aarde vertoefde.
Hoe goed, dat hij ten hemel is geveren. Zijn eerste lijden
en sterven word een zegen voor de wereld, zijn tweede
zou haar tot een vloek moeten worden.”

3) Bewerking van Dr. J. Heerdeboos. Uitgave: Van Holken
en Warndorf, Amsterdam (2. j.).

2) A.w., pg. 232.

1) A.w., pg. 245.

4) A.w., pg. 46/8.

5) A.w., pg. 55/6.

LITERATUUR EN KUNST.

„De Tooi der Getijden”.

Wie er zich rekenschap van geeft, dat met de
woorden tusschen aanhangsteekens, boven dit ar-
tikel geplaatst, de titel van een boek wordt be-
doeld, en hij leest dan nu, dat hij dien titel behoort
de nadere aanwijzing „Nieuwe Zwerftochten naar
de bronnen van vreugde en schoonheid”, die

Hemel, zittende ter rechterhand Gods, des almachtigen
Vaders”, zegt Rosegger: „Als dit artikel nog niet in
de geloofsbetijden stond, dan zou ik het er inzet-
ten. Een God, die in den hemel is, wat spreekt meer van
zich? Reeds een mensch, die door dezelfde idealen be-
zield wordt, welke Christus heeft leeren kennen, be-
vindt zich in den hemel. Hij heeft den mensch naar
den hemel opgeheven, of, wat hetzelfde is, het rijk
Gods op aarde gebracht.”

Verder de betekenissen van dit geloofsartikel over-
denkend, stelt hij de volgende vraag, die hij dan ook
op zijn manier beantwoordt:

„Waarom laat het Hemelvaartsfeest ons koeler dan
het feest van Jezus' geboorte of opstanding? Het dringt
niet zoo diep tot 's menschen gemoed door; ja zelfs
zou het ons met wraam kunnen vervullen, dat de
Heiland ons weder heeft verlaten. Zijn geest is wel
dikwerf ons nabij, maar als hij persoonlijk nog eens
onder ons vertoefde!”

Zal ik eens zeggen, hoe het vermoedelijk zou gaan,
wanneer Christus thans, weder in levenden live onder
ons verscheen? Ziet hem in zijne eenvoudige grove
kleeding met naakte voeten en blootshoofds rondloopen
tusschen brutale fietsers en vloekende voertui. Hij maakt
er de knechts een verwijf van, dat zij de paarden
kwellen, en krijgt daarvoor een slag met de zweep over
zijn schouder. Hij gaat met kalmen tred door de straten
der stad tusschen keurig gekleede heeren en modieuze
opgedirke dames. Men steekt den gek met den son-
derling op bloote voeten, de straatjongens loopen hem
joelend na. Hij is matig en tevreden met eenvoudig
voedsel, men bespot hem. Hij is voorzitter der vrien-
den van den vrede, men hoont hem. Hij zwijgt in
grootte zachtaardigheid, wanneer men zijn persoon be-
lastert, maar spreekt vol bezitting waar het de zaak
geldt, welke hem lief is. Hij voert het woord in volks-
vergaderingen en prikkelt de menigte tot bruisende
hijvalsbetuigingen. Maar de voorname tegenpartij ken-
merkt hem als een gevaarlijken demagoog. De han-
del is hem vijandig, want hij predikt armoede en
nooddrift. De mannen van zaken zijn hem vijandig,
want hij ijvert tegen den woeker, tegen den mamon.

sch, niemand, zoo
Jezus. Want zijn
he aangelegenheden
he herschept het

ds heeft de Heer
als de zoon uit dat
vrom heet hij Zijn

akkig, schenkt op
een ding: dat wij
en zijn voorbeeld

maar zalige, ge-
gelooven. Ook zou
dit uit den hemel

te beginnen leven
maken. Maar om
Men moet ook ge-
n geld, geen geest

reeds zoo onwet-
het geloof in hem
heeft gebracht.”

artikel, en speciaal
ar, die opstanding

Ik heb hem niet
ontspoor: ik heb
mand lag die hem

, als een vreemde
orgen. En te laat,
in nederzigt, wan

n over het levende
dijke woorden om
s in ons midden

den nacht, telken
Hij staat voor mij
naal, zonder ont-
icht met een aan

die zoo weleer
vrouwig naar sch-
oogen vol zachten

hem. Met oorlof